

LAATSTE(R)IETJE

Met het overlijden van Karel Lambrechts verliest Rumst iemand met een rijke herinnering aan de jaren 1925-1945. Karel was een van de zeldzame mensen die zijn herinneringen uitgeschreven en uitgegeven heeft. Zijn bundel *Lache(r)ietjes: korte verhalen en dorpsfiguren* is geschreven in een beeldenrijke en complexloze stijl, gekruid met flink wat dialogen in het Rumstse dialect en overgoten met humor. Een stuk mentaliteitsgeschiedenis zit erin verweven. Het geheel is verlucht met een tiental tekeningen van de auteur. Bij het verschijnen van het boek in 1993, werd het in het *Jaarboek 1993* besproken door Karel Swenden¹.

Ter illustratie een fragment uit het verhaal *Grootvader*². Lees mee en lach.

Mijn grootvader langs vaderskant was - en daar zal iedereen die hem gekend heeft het wel mee eens zijn - niet alleen in ons dorp, maar ook in de ons omliggende gemeenten, een bekende figuur. Dat kwam voornamelijk door de stiel die hij uitoefende; grootvader was zelfstandig loodgieter, de enige in heel de streek. Men kende hem ook door zijn vele bezoeken aan de cafés. Hij dronk inderdaad veel, teveel, laat ons zeggen: veel te veel. Dat is volgens mij het enige wat men hem kon verwijten, want deze ondeugd terzijde gelaten, was mijn grootvader een brave, goede christenmens. Hij was door iedereen graag gezien, arm of rijk, jong en oud. Hij was steeds goedgemutst, een kwinkslag kon er altijd af. Grootvader was daarbij een echte spunter, die alleen of samen met anderen, de een of andere streek durfde uithalen; maar het was altijd grappig bedoeld, nooit kwaadaardig.

Toen hij enkele jaren getrouwd was en de zaak van zijn vader had overgenomen, woonde naast hem Monneke, een bakker. Nu was het zo, dat zowel de bakkerij als het werkhuis van grootvader in de naast elkaar liggende kelders gevestigd waren. Monneke, die een zeer bazige vrouw had, kwam van heel de week praktisch niet uit zijn kelder, laat staan dat hij op café zou gaan.

Grootvader, met de bedoeling van zijn ongelukkige buur toch een beetje klaps te geven, kapte een gat in de scheidingsmuur. Zo konden hij en Monneke tenminste regelmatig een woordje wisselen. Op een dag, na het middageten, nam hij een kruikje jenever en twee glaasjes mee in de kelder. Hij haalde de losse stenen uit de muur en deed zachtjes: "pst... pst". Monneke kwam af.

¹ Swenden, K. (1993). *Lache(r)ietjes*. In: *Jaarboek 1993*, p. 24.

² Lambrechts, K. (1993). *Lache(r)ietjes*, p. 55-57.

"Wat is 't?"

"Zedde alleen?"

"Ja begot, wie zaa hier nog anders zijn?"

"Goesting in nen druppel?"

Toen Monneke hem ongelovig aankeek, stak grootvader het kruikje omhoog. Het ventje kreeg het water in de mond, zodanig dat hij moest slikken en knikte sprakeloos.

Grootvader deed de twee glaasjes vol en gaf er een aan Monneke, die, uit schrik en pure gewoonte, toch even opzij keek om te zien of Roos, zijn vrouw, niet in de geburen was, voor hij met een snelle beweging de jenever binnen kapte.

Het bakkerke zuchtte van de deugd en liet een boerke.

"Kom, geft da glaske hier, da 'k het nog is vol doe, want oep een been kunde nie blijven staan."

"Da's waar, Charel, daar edde gelijk in," zei Monneke, en hij liet nog eens inschenken.

"Santē Mon."

"Ja schol, Charel, 't is potverdekke goeie snos."

Dat ging zo, met tussenpozen, de hele namiddag door. Alleen sloeg grootvader zo nu en dan zijn beurt over en liet Monneke alleen drinken. Die had daar na een rondje of drie toch al geen erg meer in. Tegen 5 uur ongeveer was het kruikje leeg, en grootvader sloot het gat in de muur. Doordat hij gewoon was te drinken, hield hij zich redelijk goed als hij uit het werkhuis bovenkwam en zich aan de koffietafel zette.

Geen 10 minuten later. De deur vliegt open en daar plant zich Roos, de handen in de zijde, voor grootmoeder.

"Maria, wilde na is wa wete? Na staat de Mon strontzat in de bakkerij en hij is potverdekke nie buiten gewest!" Dat laatste vond zij nog het ergste van alles, denk ik.

"Tja, da trekt er feitelijk nie oep," zei grootvader, maar hij hield zich verder onnozel. Grootmoeder bekeek hem argwanend en vermoedde wel iets.

"Van aa zaa 'k da nog kunnen aannemen," zei Roos, "maar van de Mon..."

En hoofdschuddend ging zij weg.

En ook Karel is vertrokken. Maar zijn verhalen, die blijven voortleven.